ก11583

เดลินิวส์
ฉบับที่ 22,436 วันศุกร์ที่ 18 มีนาคม พ.ศ. 2554
หน้า 2

ทั่วโลกสั่งรับมือ มหันตภัยรังสี ผวาวิกฤติโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ญี่ปุ่น

เหตุระเบิดโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ฟูกูชิมา

สภาพโรงไฟฟ้าฯก่อนระเบิด

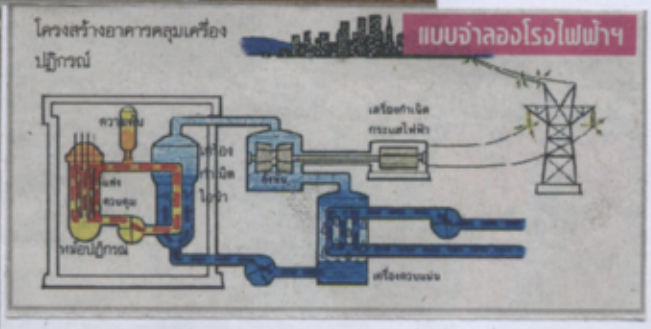

แบบจำลองโรงไฟฟ้าฯ

[ต่อด้านหลัง]

จากสถานการณ์รายงานข่าวของสื่อมวลชนอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งสัปดาห์ หลังเกิดเหตุแผ่นดินไหวใหญ่และคลื่นสึนามิซัดถล่มทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศญี่ปุ่น ไปเมื่อวันที่ 11 มี.ค. 54 นอกจากนานาชาติจะได้เห็นความเสียหายอย่างรุนแรงในพื้นที่ซึ่งถูกพิบัติภัยเล่นงานจนพินาศย่อยยับแล้ว

อีกวิกฤติที่ทุกคนต่างเป็นห่วงคงหนีไม่พ้นกรณีปัญหาการระเบิดของเตาปฏิกรณ์ปรมาณูของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ฟูกูชิมา (ขนาดใหญ่ติด 1 ใน 25 ของโลก) ที่ตั้งอยู่ในเมืองโอคุมะ เขตฟุบาตะ จังหวัดฟูกูชิมา!!

ผู้คนทั่วโลกและชาวญี่ปุ่นเองต่างติดตามรับทราบความเคลื่อนไหวเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด จากสภาพความเสียหายของอาคารเตาปฏิกรณ์นิวเคลียร์ที่ได้เกิดระเบิดขึ้นหลายเตาด้วยกันในช่วงนี้ ล่าสุดแม้ทางการญี่ปุ่นพยายามทำทุกวิถีทาง ทั้งนำเฮลิคอปเตอร์บรรทุกน้ำขึ้นไปโปรยช่วยดับไฟ และจัดเจ้าหน้าที่เสี่ยงตายเข้าไปดับไฟเพื่อลดอุณหภูมิเตาปฏิกรณ์ พร้อมสั่งอพยพพลเมืองถอยห่างรัศมี 30 กิโลเมตร

แต่หลังจากนี้จะเกิดอะไรขึ้น ทำให้ทั่วโลกต่างเฝ้าจับตาแบบไม่กะพริบตา??

ภาพฝันร้ายจากเหตุการณ์ระเบิดที่โรงไฟฟ้านิวเคลียร์เชอร์โนบิล ประเทศยูเครน เมื่อ 20 กว่าปีก่อน ได้มีสื่อมวลชนเกือบทุกแขนงนำขึ้นมาเสนออย่างต่อเนื่องทันที นอกจากจะเป็นบทเรียนเรื่องกัมมันตภาพรังสีรั่วไหลให้ผู้คนได้รับรู้แล้ว ยังช่วยนำเสนอให้เห็นว่าได้เกิดผลกระทบอะไรขึ้นตามมาจากเหตุการณ์ดังกล่าว จึงเป็นเรื่องธรรมดาเมื่อเกิดกรณีที่ญี่ปุ่น ทำให้บางประเทศต่างพากันตื่นกลัว เริ่มกว้านหาซื้อยาไอโอดีนชนิดเม็ดไปกักตุนไว้ แม้จะมีการออกมายืนยันว่าควบคุมสถานการณ์ไว้ได้และรังสีไม่รั่วไหล แต่ก็ไม่อาจยับยั้งการตื่นกลัวของผู้คนได้

ส่วนในประเทศไทย หน่วยงานสำคัญที่ดูแลรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนี้หน่วยงานหนึ่งก็คือ **สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้ตั้ง ศูนย์ข้อมูลเหตุฉุกเฉินกรณีอุบัติเหตุโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ที่ประเทศญี่ปุ่น** คอยติดตามสถานการณ์ที่ประเทศญี่ปุ่นอย่างใกล้ชิดเช่นเดียวกัน พร้อมพยายามออกแถลงการณ์เหตุฉุกเฉินให้สื่อมวลชนได้นำเสนอต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังนำเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับโรงไฟฟ้านิวเคลียร์และรังสีมาถ่ายทอดให้ประชาชนได้เข้าใจในข้อมูลอย่างถูกต้อง โดยสามารถตรวจสอบได้ตลอด 24 ชม. ได้ที่เว็บไซต์ www.oaep.go.th

ผู้สื่อข่าวติดต่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ จากทาง **ผศ.ดร.สมพร จองคำ ผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (สทน.)** เปิดเผยถึงประเภทของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ในปัจจุบันว่า มีอยู่ประมาณ 4 แบบ คือ **1. แบบน้ำความดันสูง** ซึ่งส่วนใหญ่กว่า 60% ของโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ทั่วโลกเป็นแบบนี้ รวมทั้ง **โรงไฟฟ้านิวเคลียร์เชอร์โนบิล** ประเทศยูเครน (ที่ระเบิดเมื่อปี พ.ศ. 2529) **2. แบบน้ำเดือด** ซึ่งมีประมาณ 20% โดย **โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ของญี่ปุ่นที่เกิดเหตุขณะนี้ก็เป็นแบบที่สอง** 3. แบบของประเทศแคนาดา มีประมาณ 10% และ 4. คือแบบรัสเซีย มีประมาณ 10% ทั้งนี้โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ทั้ง 4 แบบใช้ยูเรเนียมไม่เกิน 5% เป็นเชื้อเพลิง และแบบที่พิเศษ คือแบบรัสเซียใช้ยูเรเนียมธรรมชาติไม่เกิน 0.7% เป็นเชื้อเพลิง

กรณีโรงไฟฟ้าเชอร์โนบิล ซึ่งเป็นโรงไฟฟ้านิวเคลียร์แบบที่ 1 คือแบบน้ำความดันสูง ซึ่งเกิดอุบัติเหตุที่เตาอุปกรณ์ปรมาณูจึงเกิดการระเบิดพุ่งขึ้นสูงหลายกิโลเมตรนั้น ทำให้สารกัมมันตรังสีเกิดการฟุ้งกระจายปนเปื้อน แต่กรณีของประเทศญี่ปุ่นจะต่างกันเนื่องจากเป็นแบบที่ 2 แบบน้ำเดือดที่อาศัยการต้มโดยตรง เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวตามมาด้วยคลื่นยักษ์สึนามิ ส่งผลทำให้อุปกรณ์บางส่วนเสียหาย ระบบทำงานของแท่งปฏิกรณ์นิวเคลียร์จึงถูกตัดโดยอัตโนมัติ ส่วนที่เกิดการระเบิดสันนิษฐานว่าน่าจะมีการใช้น้ำฉีดเข้าไปลดความร้อน จึงทำให้เกิดก๊าซไฮโดรเจนจำนวนมากและระเบิดออกมาดังกล่าว

ผศ.ดร.สมพร กล่าวทิ้งท้ายว่า สิ่งที่ทุกคนต่างกังวลว่าจะเกิดกัมมันตภาพรังสีรั่วไหลออกมานั้นมีโอกาสไม่มาก แต่อาจแพร่กระจายมาจากแท่งเชื้อเพลิงขนาดเล็ก ๆ ที่มีเป็นพัน ๆ แท่งตามท่อต่าง ๆ ก็มีโอกาสที่จะแตกได้ ส่งผลทำให้เกิดสารกัมมันตรังสี เช่น **ไอโอดีน-131 หรือซีเซียม-136** ที่คนส่วนใหญ่ต่างกังวลก็น่าจะเป็น **ไอโอดีน-131 เพราะมีสถานะเป็นก๊าซ สามารถฟุ้งกระจายได้ไกลและง่ายกว่า ซีเซียม-136 ที่แพร่กระจายอยู่ในระดับต่ำ ๆ**

หากย้อนข้อมูลกลับไป เกี่ยวกับมหันตภัยของกัมมันตภาพรังสีว่าร้ายแรงและน่ากลัวเพียงไหนนั้น ไม่ต้องถอยหลังไปไกลถึงสมัยสงครามโลก ครั้งที่ 2 ที่มีการทิ้งระเบิดนิวเคลียร์ที่เมืองฮิโรชิมาและนางาซากิ ประเทศญี่ปุ่น ในประเทศไทยเองก็เคยมีข่าวครึกโครมเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกัน คงพอจะจดจำกันได้บ้าง จากเหตุการณ์เมื่อช่วงต้นปี 2543 กรณีความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของกลุ่มรถซาเล้งเก็บของเก่าที่ไปเก็บ "**เครื่องฉายรังสีโคบอลต์-60**" ที่เสื่อมสภาพแล้ว จากนั้น

นำไปขายที่ร้านรับซื้อของเก่า โดยมีการแยกชิ้นส่วนสเตนเลส และตะกั่วออกจากเครื่องฉายรังสี จนเป็นเหตุให้ **สารกัมมันตรังสี จากแท่งโคบอลต์-60 รั่วไหลกระจายออกมา**

เหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้ผู้สัมผัสถอดชิ้นส่วนเครื่อง เสียชีวิตอย่างทรมานถึง 3 ราย เจ็บป่วยเรื้อรัง และผลการตรวจยังพบโครโมโซมในร่างกายผิดปกติ อีก 10 ราย และส่งผลกระทบด้านสุขภาพอีกจำนวนมาก!!

อย่างไรก็ดีเพื่อความอุ่นใจของประชาชน ล่าสุดทางสำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ ได้มีการตั้งสถานีตรวจวัดรังสีแกมมาในอากาศ ตามสถานี 8 แห่งทั่วทุกภูมิภาคของประเทศไทย อาทิ กรุงเทพฯ เชียงใหม่ พะเยา ขอนแก่น อุบลราชธานี ตราด ระนอง สงขลา โดยมีเกณฑ์กำหนดว่า ถ้าพบการแผ่รังสีแกมมาที่สถานีนั้น ๆ มากกว่า 200 nSv/h หรือ 0.2 mSv/h จะมีการสืบสวนหาสาเหตุของระดับรังสีสูงกว่าปกติ.

ทีมข่าวเฉพาะกิจ : รายงาน

ระดับรังสีที่จะเป็นอันตรายต่อร่างกาย

มี 2 ลักษณะ

1. กรณีได้รับรังสีสูงในระยะเวลาสั้น ๆ จะสังเกตผลได้

-ปริมาณรังสี 0-250 mSv ไม่ปรากฏอาการ

-ปริมาณรังสี 250-500 mSv เม็ดโลหิตลดลงชั่วคราว

-ปริมาณรังสี 500-1000 mSv คลื่นไส้ อ่อนเพลีย จำนวนเม็ดเลือดเปลี่ยนแปลง

-ปริมาณรังสี 2000 mSv คลื่นไส้ อาเจียน เจ็บป่วย ผมร่วง

-ปริมาณรังสี 4000 mSv มีโอกาสเสียชีวิต 50 %

-ปริมาณรังสี 6000 mSv มีโอกาสเสียชีวิต 80-100 %

2. กรณีได้รับรังสีปริมาณต่ำต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน ๆ แบบนี้ไม่สามารถสังเกตผลได้ชัดเจน แต่ในระยะยาว (10-40 ปีข้างหน้า) จะมีความเสี่ยงในการเป็นมะเร็งเพิ่มขึ้น (ไมโครซีเวิร์ต-mSv หน่วยสำหรับวัดปริมาณรังสีสมมูลที่บุคคลได้รับ)

ข้อมูลจาก สำนักงานปรมาณูเพื่อสันติ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี